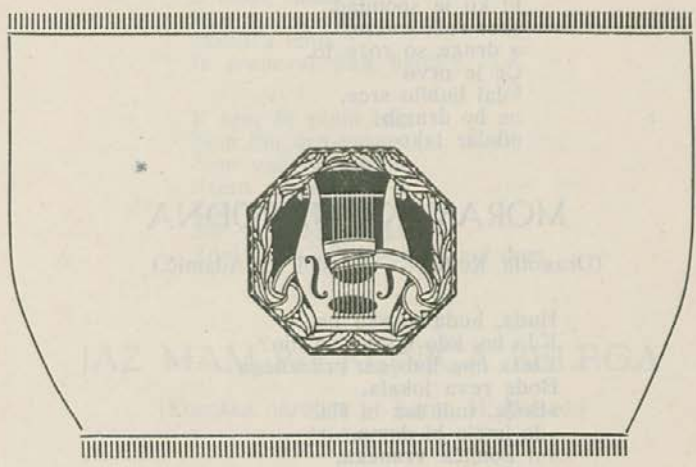


29. 4. 1924

KONCERT



PEVSKEGA ZBORA
GLASBENE MATICE
V MARIBORU



DIRIGENT:
RAVNATELJ FR. TOPIČ



Milan Pugalj.

Jos. Pavčič.

ČE RDEČE ROŽE ZAPADE SNEG

Če rdeče rože zapade sneg,
pa rože barvo izgube,
povesijo glave,
ovenejo, se posuše.
In ko je spomlad,
spet rože cveto,
a druge so rože to.
Če je prve
kdaj ljubilo srce,
ne bo drugih
nikdar tako.

MORAVSKA NARODNA

(Dragotin Kette — vglasbil E. Adamič.)

Huda, huda vojska bo,
Kdo bo, kdo bo šel na njo?
Ktera ima ljubega, prijaznega
Bode reva jokala.
»Bože, tudi jaz bi šla,
»da imela bi doma,
»oj konjiča vranega,
»prelepo posedlanega,
»da bi sedla na njega!«
»Kaj bi ljubica moja,
»kaj pa bi tam delala?«

»Ob Donavi stala bi,
»bele srajce prala bi,
»to bi ljubček delala!«
»Beži ljubica domu,
»priporoči se Bogu!
»ko iz vojske prišel bom,
»ženko vzamem te na dom,
»ako da nebeški Bog!«
Sedmo leto je že tu,
a od njega ni glasu.
Ah moj Bog, nebeški Bog,
kdaj bo konec teh nadlog?

K Donavi bežala je
Donavo vprašala je:
»ali si mi le čez pas,
»ali višja nego jaz,
»da se v tebi potopim!«
Njene bele so noge,
peska se dotikale,
njene bele so roke
proti bregu segale,
njene črne kite so po vodici splavale,
njene črne oči proti nebu gledale.

M. Hubad.

GOR ČEZ IZARO

Gor čez izaro,
Gor čez gmajnico,
Kjer je dragi dom
Z mojo zibalko,
Kjer so me zibali
Mamica moja
In prepevali haji, hajo!

K' sem še mihi biu,
Sem biu dro veseu,
Sem več bartov
Ktero pesem peu,
Zdaj vse minuvo je,
Nič več peu ne bom,
Zdaj ni več moj ljubi, dragi dom.

JAZ MAM PA KONJČA BELEGA

(Koroška narodna — harm. M. Hubad.)
Mešan zbor.

Jaz mam pa konjča belega,
drevi pa v vas pojezdim ga!
Drajlala, lilala, drajlala, drajlalo!

Čez tri gore, čez tri plane,
čez tri planince pliberške!
Drajlala . . .

Konjič pred durce prileti,
dečva se prebudi!
Drajlala . . .

Konjča je djala v štalico,
mene pa v svitlo kamrico!
Drajlala . . .

Konjču je dala čop sena,
meni pa poljuba dva!
Drajlala . . .

KIŠA

Drag. Domjanič.

Ant. Lajovic.

Kiša pada, kišica,
Travnike primače,
Duša moja dušica
Pak se stiha plače.

Kaj si rubček zgubila?
Dam Ti ja još jeden.
Kaj si dečka ljubila,
Koji ni te vreden?
Škoda je pohabiti
Suzom lice belo,
Škoda ne pozabiti,
Kaj ni biti smelo.
Kiša pada, kišica,
Rože sunce, greje,
Duša mi se dušica
Vže čez suze smeje.

MORAVSKA NARODNA

(O. Župančič — vglasbil Jos. Procházka.)
Moški zbor.

Zabučale gore, zašumeli lesi,
ah mladost ti moja,
kam ušla si, kje si?
ah mladost ti moja, kam si se zgubila?
kakor da bi kamen v vodo potopila.
Časi, mladi časi, neužiti krasi?
moja mlada leta, niso vžila svéta!
še ta kamen v vodi se obrne,
le mladost se moja več nikdar ne vrne.

ATILA IN RIBIČ

(A. Aškerc — vglasbil Jos. Micht.)
Balada. — Moški zbor.

Razsut je in požgan Oglej.
Kralj Atila drvi naprej, ko burja ob obali,
Mori, podira, pali.
»Naj vidi tudi tod zdaj svet,
ob Adriji za mano sled!
Vse v moji je oblasti, odslej vse v moji lasti!
A kar se mi postavi v bran,
pogine naj še tisti dan!
Porušite! požgite!
po poti vse pobijte!«

In dalje, dalje ko vihar,
divja ob morju hunski car
ko vihar.
Pred njim ljudje bežijo,
za njim vasi gorijo,
pred njim je strah, drget, trepet,
za njim je opustošen svet in mesta v razva-
linah,
gradovi v podrtinah.
Prijaha Atila nekoč,
pred portič ribiški pod noč.

Sedi na iskrem vranu,
pa gleda po pristanu.
Na nebu mesec plameni
in morje pljuska in šumi.
Star ribič sak izbira,
pa v Huna se ozira:
»He starec, ali te ni strah
»pred mano? Ne trepečeš plah?
»Veš; kdo sem? Gospodar tvoj,
»kralj Atila! Vladar tvoj!

»če mignem, tudi tvoj pristan
»izgine brž pod morsko plan
»in ti se zgrudiš v krvi
»ne zadnji, niti prvi!«
»Kaj; ti si Atila?! To znaš?
»Z uničevanjem se bahaš?!
»Potem jaz več umejem!
»Za to se ti le smejem! Ha, ha!
»Kdor le podira, ne bojim,
»še manje ga častim!
»Le kdor ustvarja, zida,
»junak je tak kaj prida!«

»Imej svoj čoln in svoj pristan,
»imej življenje modrijan,
»edini, ki na hoji,
»ga v bojni slišim svoji!«
In dalje, dalje ko vihar,
divja ob morju hunski car,
ko vihar.
Pred njim ljudje bežijo,
za njim vasi gorijo,
pred njim je strah, drget, trepet,
za njim je opustošen svet in mesta v razva-
linah,
gradovi v razvalinah.

STARA LJUBEZEN

Bizeljska narodna.

Fajgl.

Ena tica priletela,
ena drobna ptičica,
in je prav lepo zapela
ena drobna tičica.
tuj, tuj, tuj
Kaj je hujši
na tem svetu,
kakor je ljubezen ta,
kdo je neki njo izmislil.
Adam sam in Evica.
tuj, tuj, tuj

LJUBICI

(Fr. Levstik — vglasbil E. Adamič.)
Moški zbor.

Da jaz imel bi vsa kraljestva, zlato, srebro
vsega sveta,
Vse blago kamenje na zemlji, vse bisere na
dnu morja,
Vse to bi hotel pokloniti z veselim srcem tebi
v dar
In se in se premalo zdelo vse to mi v tvojo
last!
»Z nebes bi strgal žarko sonce, prinesel bi
je tebi v dar,
Vse zvezde, luno in avroro, sedmero pisan
mavre žar!«

KOSA

(Koroška narodna — Harm. Marolt.)
Moški zbor.

Moja kosa je križava, ker ne reže mi nič več,
Moja dekle je kujava, ker ne poje mi nič več,
Mrzla rosa, ostrá kosa, travca rada se kosi,
Jaz pa zmiraj premišlujem, oj kaj dekle
delaš ti?
Holadrijarom, holadri

Župančič.

Adamič.

KRALJ MATJAŽ

Sredi noči, o polnoči
iz sanj se kralj Matjaž zbudi.
Zbudi Alenka kraljica se,
kot zarja bleščijo ji lica se,
In dvigne se glav bradastih sto,
molče vprašujejo: »Kaj je to?«
Pred kraljem pa mlad junak stoji,
kakor hrast stoji, govori:
»Hej, kralj zaspanec, pokaži svoj meč!
Prišel sem ga iz nožnic vleč.«
»Na steno poglej!« — In vzame ga,
v levico krepko objame ga.
Z desnico pa prime za ročaj —
že sinil je, glej, ostrine sijaj.
Čuj prhanje konj, čuj orožja žvenket,
med trumami gre pridušen šepet.
Glej ostrine pol! — Kak narašča hrup!
Matjažu v očeh vzplamteva up.
Že šum je in hrum med trumami vstal —

kdo zrl je vihar že z gorskih skal?
Vse v stremenih stoji, vse v sedlu sedi —
a junak se prestraši in zbeži.
Mrmraje razjahajo čete vse,
spet padejo v sen, zaklete vse.
Matjaž ob mizo udari srdit:
»Čemu si prišel me še ti buditi?«
Alenčica vzdihne in skloni glavo
In spet je pod Krimom kot prej mrtvo.

POD PENDŽERE

(P. Konjevič.)

Moški zbor.

Kradem ti se u večere,
U večere, pod pendžere, aj!
»Da ti bacim struk zumbula,
Da ti cvijet barem zbori.
Aj kako mi srce gori,
Dušo za tebe!«
Aj!

Smoljar.

MALO JA

Hej!
Malo ja, malo ti,
više ja, neću ti,
pačemo se curice.
Opet volje ti
hej!
uba, uba, uba . . .
hej!
uba, ubava curo garava.

M. Fontana.

Stanko Premerl.

ZAKAJ?

Misel moja plove
daleč na jug,
na solnčne jadranske bregove,
tam postoji
in se začudi,
tam obstrmi
in vzdrhti.
In kot v težkih sanjah
tresoč se otrok
zaplaka misel
ob teh bregovih
v teh grenkih dnovih
zakaj pač, zakaj?
Bili so nekdanj naš raj!

PESME IZ ST. SRBIJE I MAKEDONIJE

VII. rukovet. Mešan zbor. Mokranjac.

More, izvor voda izviral, of, more, of,
More, nad izvorom moma stoje, of, more, of,
Na izvor se ogledala.
Sas lice se razgovara:

»More, lele, lice, belo lice, of, more of,
Kak sam bela i rumena
Jošte da sam crnooka?!
More, pusta slika na Stojanku; of, more, of,
Zemala bi' ja Stojana«

Ajde, ko ti kupi kulančeto?
De djidi de, kulančeto. { (pripev)
Haj, haj, haj, kulančeto,
Ajde, mi go kupi, ludo mlado, neženjeno,
Ajde, ko ti kupi svilen fustan?

Što li mi je, milo le majko i drago,
Mlad aramija, stara majko, da odam.

Poseja dedo golemata njiva,
Danga-langa, golemata njiva,
Ej, gorom dinje, dolom lubenice.
Ej, navadi se ergen momče mlado,
Danga-langa, ergen momče mlado.
Ej, gledala ga dedova unuka,
Danga-langa, dedova unuka.

Varaj danke, gizdavo devojko!
Sedi Danka na visoki čardak,
U ruci joj šimšir ogledalo.
Načešlja se Danka, ogleda se.
Izgovara Dankinata strina:
Varaj Danke, gizdavo devojko.

